

което вече се простирало отъ Черно моріе до сръбскити прѣдѣли и отъ Стара-планина до отвѣдъ Влашко. Това царство е извѣстно въ историята подъ име *Влахо-Българско*, защото Влашко било тогава българска областъ.

Въ 1192 год. Іасенъ и Петръ отворили нова война съ византийци ти да отнематъ отъ тѣхъ и другити български земи, въ Тракиа и въ Македониа, и да освободетъ и тамъ братіето си. Казоватъ, Іасенъ и Петръ мислили да съборетъ съвсѣмъ византийска та държава и да прѣнесатъ столицата си въ Цариградъ. Іасенъ пратилъ една часть войска въ Македониа, а той самъ влѣзълъ въ Тракиа. Тамъ той разбилъ византийска та войска при Загора и послѣ при Аркадиополъ, а при Съръ съвсѣмъ на довѣршилъ и призелъ цѣла сѣверна Тракиа и Македониа до Солунъ. Слѣдъ това Іасенъ се завърналъ въ столицата си Търново, и зелъ да се готви да налѣти на Цариградъ да го приземе. Византийскій царъ се научилъ за това нѣшто, та подкупилъ едного отъ българскити войводи, на име Иванко, да убие българскій царъ и да се въцари той на мѣсто то му. Иванко се наговорилъ за това нѣшто и съ братіето си, които се намирали на царска служба, и съ други негови приатели. Той сполучилъ дору да прѣлѣсти и царска та дъщеря, че ште на земе за жена и ште на направи царица, та увлѣклъ и нея въ таа работа. Царъ Іасенъ се научилъ за това нѣшто и повикалъ Иванка една вечеръ при себе и заповѣдалъ да го убинатъ, нъ Иванко отиеднажъ извадилъ ножъ и проболъ Іасена, който на часъ тѣ издѣхналъ. Заедно съ царъ тѣ загинали и мнозина царски стражаре отъ Иванковити съзаклетници. Иванко усвоилъ прѣстолъ тѣ и сѣдналъ да царова той.

Това нѣшто направило голѣма размирица въ Търново, която траала цѣла година. Най-сетнѣ, Іасенови братъ *Петръ II* сполучилъ да приземе Търново и отнелъ прѣстолъ тѣ; а Иванко побѣгналъ въ Цариградъ. Царъ Петръ царовалъ малко, защото и него наскоро убини.

И така, България за освобождение то си въ това врѣме била длѣжна Петру и Іасену, които удържали честита побѣда надъ византийскій царъ Исаака; нъ размирицата въ Търново и убивание то на Іасена и Петра побъркало много работити на държава та: Іасенъ и Петръ не могли да доживѣятъ да дадатъ на България пълна духовна и гражданска независимостъ.

Въ 1201 год. на българскій прѣстолъ сѣдналъ *Иванъ I*